

Bestemmelsen vil herved også blive bragt på linie med de tilsvarende bestemmelser i toldlovens § 190 a og saltvandsfiskerilovens § 34, stk. 1 og 2.

Med hensyn til bestemmelsernes nærmere udformning skal i øvrigt bemærkes:

Til stk. 3. I forhold til den gældende regel sker der den begrænsning, at tilbageholdelse ikke kan ske, hvis føreren er hjemmehørende her i landet, selv om motorkøretøjet er hjemmehørende i udlandet.

Endvidere er kravet om, at udlændingen skal opgive en her i landet boende person, som kan modtage søgsmål på hans vegne, opgivet. Ændringen skal ses i sammenhæng med bestemmelsen i retsplejelovens § 934, stk. 1, hvorefter en sag — når der ikke er spørgsmål om højere straf end bøder, og omstændighederne ikke findes at tale herimod — kan påkændes, uden at der gives møde for tiltalte.

Den gældende regel giver mulighed for at holde et køretøj tilbage, men hjemler ingen særlig adgang til tvangsfuldbyrdelse af bøder m. v. Man har derfor haft tilfælde, hvor politiet i lang tid har måttet opbevare efterladte — relativt værdiløse — køretøjer, uden at de skyldige beløb er blevet betalt. For at få sådanne sager afsluttet inden for en rimelig tid foreslås det at give adgang til at søge fyldestgørelse i køretøjet, når der ikke er søgt betaling inden 2 måneder fra sagens endelige afgørelse. Fyldestgørelsen må ske ved almindelig tvangsfuldbyrdelse, således at spørgsmålet om retsstillingen for indehavere af panteret, ejendomsforbehold m. v. i befodringsmidlet afgøres efter lovgivningens almindelige regler om sådanne rettigheders gyldighed ved retsforfølgning. Bestemmelsens betydning ligger i, at tvangsfuldbyrdelse vil kunne ske, selv om køretøjet ikke tilhører den for lovovertrædelsen ansvarlige, f. eks. fordi der er tale om en udlejningsvogn. Tilbageholdelse, og dermed tvangsfuldbyrdelse, vil alene være udelukket i tilfælde, hvor førerens besiddelse af køretøjet var uretmæssig, jfr. stk. 4, sidste pkt.

I overensstemmelse med den fortolkning, der i praksis er anlagt af den gældende regel, er det præciseret, at tilbageholdelse og fyldestgørelse kan ske også med henblik på dækning af *sagsomkostninger*, og at tilbageholdelse kan ske andet *sted* end ved grænsen.

Endelig foreslår man — efter drøftelse med direktoratet for toldvæsenet og Dansk Forening for international Motorkøretøjsforsikring — at der skabes udtrykkelig hjemmel for tilbageholdelse og eventuel tvangsfuldbyrdelse i tilfælde, hvor det konstateres, at køretøjet ikke er lovligt ansvarsforsikret, og føreren ikke kan eller vil løse forsikringskort for det

manglende tidsrum, jfr. justitsministeriets bekendtgørelse nr. 42 af 2. marts 1956 § 13.

Til stk. 4. Medens tilbageholdelsesbeføjelsen hidtil har været rent administrativ, henvises der i den foreslåede formulering til retsplejelovens §§ 745 og 746 om iværksættelse af beslaglæggelse af ting, der findes at burde konfiskeres. Herefter skal beslutning om tilbageholdelse som hovedregel træffes af retten. Politiet kan efter nærmere regler foretage en foreløbig tilbageholdelse, hvor rettens beslutning ikke uden fare kan afventes. Ordningen gælder dog ikke, hvis den pågældende frivillig udleverer sit køretøj til politiet.

Tilbageholdelsen kan kun ske, for så vidt den findes påkrævet for at sikre betaling af de nævnte beløb. Skabes der mulighed for, at udenlandske motorførere kan straffes i hjemlandet for færdselsforseelser begået i Danmark, jfr. bemærkningerne til de foreslåede bestemmelser i § 69 a, stk. 2 og 3, vil behovet for at tilbageholde køretøjet være væsentligt mindsket. Tilbageholdelse bør ikke ske, hvor sagen bevismæssigt stiller sig således, at det vil være forsvarligt at overlade retsforfølgningen til hjemlandets myndigheder. Er den pågældende forsynet med gyldigt forsikringsbevis („grønt kort“), vil det ikke være påkrævet at tilbageholde køretøjet af hensyn til erstatningsspørgsmålet.

Man har endelig som tidligere nævnt fundet det rimeligt at udelukke tilbageholdelse i tilfælde, hvor føreren har gjort sig skyldig i brugstyveri eller på anden måde uberettiget var i besiddelse af køretøjet.

Til stk. 5. Er føreren hjemmehørende i Finland, Island, Norge eller Sverige, vil der normalt ikke være behov for en tilbageholdelse af køretøjet, jfr. herved reglerne i lov nr. 214 af 31. maj 1963 om nordisk samarbejde med hensyn til fuldbyrdelse af straf m. v. og den fremtidige nordiske ordning om strafforfølgning med hensyn til færdselsforseelser begået i de øvrige nordiske lande. For så vidt angår motordrøve køretøjer, der er indregistreret i de øvrige nordiske lande, har justitsministeriet da også i cirkulæreskrivelse af 18. december 1964 instrueret politiet om ikke at bringe den gældende § 69, stk. 3, i anvendelse.

Forslaget om at undtage førere fra de øvrige nordiske lande fra ordningen er derfor i det væsentlige blot en kodificering af den allerede gældende praksis.

Til nr. 14 (§ 69 a).

Til stk. 1. Efter *straffelovens* § 7 omfatter dansk straffemyndighed handlinger, som en person, der har